

Dévényi krónika, 2018.09.04-11.

Többszöri nekifutás és időpont eltolás után jött össze ez a 8 napos vízitúra 7 fő részvételével. A társaságot Laci szedte össze, az én 29 címre küldött e-mailjeim hatástalanok voltak.

Ezúttal is Rátkai Csabával vitettük Dévénybe a 3 kenuból és 1 kajából álló egységünket.

Már a Római parton eső fogadott minket, fuvarosunk ezért még rá is kérdezett nálam telefonon, hogy tényleg megyünk-e. Útközben zuhogott az eső, mire Dévénybe értünk, a kenukban már 10 cm víz himbálódzott, de ott már kezdett előbújni a nap. A dévényi vártól 50 m-re táboroztunk a Morva parton az Apácatorny alatt. Egész éjszaka még zuhogott az eső, de reggelre minden kitisztult, további utunkon már nem volt eső, sőt ragyogó napsütésben volt részünk.

Első nap délután még megnéztük a dévényi várat. Szabad-e Dévénynél betörnöm. Új idők új dalaival? - kérdezte Ady - és kérdeztük mi is a Dunától a Kárpát-medence bejáratánál.

A nagy alapterületű vár a Magyar Királyság határ menti erőssége volt, Napóleon robbantatta fel. Innen megragadó kilátás nyílik a Duna mindkét partjára, ahol őseink Árpád vezetésével 907. július 4-7. között a Duna mindkét partján legyőzték a magyarok megsemmisítésére készülő, pápa által támogatott frank és bajor seregeket, melyek jelentős létszámfölényben voltak. Mivel ez a győztes csata 120 évre biztosította nyugati határunkat, nemzeti történelmünk legeredményesebb győzelme volt. Ezért megérdemelne egy igazán jelentős emlékművet és méltó emlékeztetést.

Reggel a sárga színű Morva vizén szálltunk be, mely a Duna kékesszürke vizével nagy örvényekkel keveredett össze. Az áradás gyorsan vitt minket Pozsonyba. A vízről végignézve a várost éles kontrasztban láttuk a régi magyar épületeket, templomokat és közöttük az új modern üveg- és beton kockaépületeket. A két stílus kavargása miatt egyáltalán nem nyerte meg tetszésünket a város. Egy apró részlet, amely tetszett: két konténer egymáson, a felsőnek a fele üveg, mögötte, mint egy kilátóban ülnek a vendégek - ez a Konténer Rivijéra.

Pozsony alatt a víz tóvá szélesedik a dunacsúnyi duzzasztás miatt. Bementünk itt a szigetvilágot megtekinteni, ahol fehér madárfelhő szállt fel előttünk hangos csapkodással, sajnos zömében hattyúk, melyek a többi faj kárára túlszaporodtak. Amúgy a hattyú, mint megfigyeltük, elég ügyetlen a többi madárhoz képest, csak lábtaposással képes felszállni min 10 m-es kifutópályával. A dunacsúnyi gátnál "Danubiana" modern művészeti kiállítás várja az érdeklődőket, mely meglepően gazdag, színes szobor-kép-fotó gyűjtemény. A szabadtéri kiállítása és azon belül egy nyakigláb 4 m-es golfozó szobra különösen tetszett.

A gátnál 3 részre szakad a Duna: Mosoni-Duna, Öreg-Duna, Erőmű-csatorna + szivárgó víz. A gátnál lenne számunkra csúszda is, de ezt nem működtették, maradt a 300m-es átemelés az Öreg-Dunára. Erős sodrás és sok örvény fogadott minket. Egy szép ligetes részen vertünk sátrat messze a lakott részekről, éjszakai meglepetésként egy róka a nylonzsákot széttépvé Zoli kalbászát meglovasította. Kerestünk volna bejárást a Szigetközi ágakba, de ezek mind erős sodrással kifelé folytak, vagy kőzárással védekeztek, így nem tudtunk bemenni azokba. Egyébként, amit a térkép mutat errefelé, annak a fele sem igaz, az ágak nem ott vannak, a km táblák a másik parton meredeznek stb. Az 1843-as fkm-nél fenékküszöb miatt kellett átemelni.

A Bőshöz tartozó Malmoknál komp is lenne, de nem járatják, épp az volt kiírva, hogy az alacsony vízállás miatt, de ez sem volt igaz. Viszont a komp melletti vendéglőben nagyon kedvesen fogadtak, megismerkedtünk Valikával, aki mindenben segített nekünk. De azokon a már ismerősünné vált szlovák kenusokon még ő sem tudott segíteni, akiknek egyik kenuja itt borult. A vendéglő előtt táborozhattunk, külön nekünk villásreggelit készített tojásrántottából és meglepetésként még rántott halszeleteket is kaptunk. Másik meglepetést az italszállítást is végző, mindenkit ismerő helyi igaz magyar érzelmű helyi vállalkozó nyújtotta. Bevitt minket a furgonján a söröshordók között Bősre, bemutatta a stadiont és a sörözőjét, ahol mindannyian az ő vendégei voltunk, és még az erőműig vissza is vitt.

Szap térségében a Duna-ágak ismét egyesülve folytatják útjukat. Vének előtt a Kolera-sziget mellékágába mentünk be, de a kijáratnál a közárason itt is emelni kellett. Gönyű majd Komárom következett. Révkomáromban a hajókikötőben kötöttünk ki, onnan mentünk városnézni. Csodálattal néztük a tiszta, parkosított, terekben és szobrokban gazdag várost. Lehár, Klapka és Jókai városa, Zoli itt is csillogtatta történelem tudását. Jókai múzsájáról, a szépséges Belláról elnevezett étteremben ebédeltünk remek hangulatban. (A Bella eléggé debella volt a róla készült szobor szerint.)

Estére az almásfüzitői gátórházat céloztuk be, ahol engem is már ismerősként fogadtak. Ez is kellemes táborhely volt. Sanyi alkotott egy összecukható vitorlát a nylon esőkabátjából, ezt is bevetettük többkevesebb sikerrel. Dunaalmásnál remek sörözőt találtunk a parton, egykor ez volt a hajókikötő, itt ebédeltünk. Neszmélynél megnéztük a Hajóskanzenet, melynek a szakmai vezetését ismét Zoli adta.

Közvetlen Esztergom felett fura játékot üzött velem egy önjáró uszály. A jobb partról került elibém, bement a folyam közepére, először lefelé indult, majd visszafordult felfelé, utána elindult a bal part felé, de úgy, hogy még a bóján kívülre is kijött. Mindvégig igyekeztünk kikerülni, de ekkor már csak 10 m volt közöttünk, és szorított a part felé. Ekkor volt csak rálátásunk arra, hogy a parton lejtős rámpa van kialakítva kikötéshez. Eveztünk tovább lefelé, ezt megvárta, azután ki is kötött a bal parton rácsúszva a rámpára. Ez az uszály a kamionkomp Komárom és Révkomárom között - mint azt utólag kikövetkeztettük.

Esztergomban ezúttal a magyar oldalt választottuk. A Helemba alatti lassan szigetté váló zátonyon ismét kikötöttünk. A Dunakanyar hegyei és a kanyargós Duna ezúttal is lenyűgöző tájat varázsolt elénk. Nagymarosnál a visegrádi várral szemben sátoroztunk. Már aki sátorozott, mert Zoli sátra ekkorra már romokban hevert, gazdája is elég csúful festett gyomorrontásával. Ezért nem is jött velünk a sötét éjszakába kocsmát keresni, pedig a Fő téren lévő Bor-Piac megérte az esti sétát. Hatalmas italválaszték piaccal, spájzzal, régiségekkel, zenével. Nagymaros-alsónál Zoli még bemutatta a külön bejáratú szigetét, ahol most láthatatlan volt a kedvenc háziállata, a 2 m-es sikló. Innen már csak egy nagy ugrás volt a váci ágba a Római.

Az egész túra jó hangulatban zajlott, a viccek alacsonyan röpködtek, Juli meg is jegyezte hangzatos Lenin-poénomra, hogy nagyon gügyék vagyunk. De ez így volt jó.

Időnként egyszer-egyszer dalra is fakadtunk, amibe én is beszálltam, így nem csoda, hogy hamis vágányra futottunk. Zoli többször órákkal lemaradt a többiektől, de mindig megtalált minket, sötétben is, nekünk pedig nem sikerült elvesztenünk Őt. Az időjárás különösen kegyeibe fogadott minket, az 1. nap kivételével mindig napsütéses időnk volt. Jó táborhelyeket találtunk. 8nap/7éjszaka sátorban - kb.240 km - fejenként kb.120.000 lapátolás - rengeteg élmény – röviden így foglalható össze ez a túra.

Soha rosszabb vízitúrát! Navigare necesse est, vivere non est necesse!

Weszely György